

BASSEGODA NONELL, Joan. *El senyor Gaudí: recull d'assajos i articles*. Barcelona: Claret, 2001. 361 p.

Barcelona, Gaudí y la ruta del Modernismo. Edición y coordinación: Susana González. Madrid: Kliczkowski, 2001. 80 p.

BERGÓS, Joan. *Gaudí, l'home i l'obra*. Barcelona: Lunweg, 1999. 371 p.

BONET I ARMENGOL, Jordi. *L'últim Gaudí: el modulad geomètric del Temple de la Sagrada Família = The essential Gaudí: the geometric modulation of the Church of the Sagrada Família*. Barcelona: Pòrtic, 2000. 154 p.

CASTELLAR-GASSOL, Joan. *Gaudí: la vida d'un visionari*. Barcelona: Edicions del 1984, 1999. 143 p.

CIRLOT, Juan Eduardo. *Gaudí: una introducció a la seva arquitectura*. Barcelona: Triangle Postals, 2001. 190 p.

FANTONE, Claudio Renato. *Il mondo organico di Gaudí: architetto costruttore*. Firenze: Alinea Editrice, 1999. 291 p.

FÉRRIN, Ana M^a. *Gaudí de piedra y fuego*. Barcelona: Jaraquemada, 2001. 489 p.

FÉRRIN, Ana M^a. *Gaudí la huella del genio*. Barcelona: Jaraquemada, 2001. 345 p.

FORT I COGUL, Eufemià. *Gaudí i la restauració de Poblet*. Barcelona: Rafael Dalmau, 1976. 54 p.

Gaudí: commemoració dels 70 anys de la seva mort. Riudoms: Revista l'Om, 1996. 48 p. Monogràfic

GIMÉNEZ, Agustí. *Antoni Gaudí, independentista*. Barcelona: Edicions C, 1993. 69 p.

GÜELL, Carmen. *Gaudí y el Conde de Güell*. Barcelona: Martínez Roca, 2001. 174 p.

GÜELL, Xavier. *Antoni Gaudí*. Barcelona: Gustavo Gili, 1997. 221 p.

GUIX SUGRANYES, Josep M. *Defensa de Gaudí*. Reus: Monterols, 1960. 275 p.

HENSBERGEN, Gijs van. *Antoni Gaudí*. Barcelona: Plaza y Janés, 2001. 340 p.

LAHUERTA, Juan José. *Antonio Gaudí: 1852-1926: arquitectura, ideología y política*. Madrid: Electa, 1999. 346 p.

MARTINELL, Cèsar. *L'arquitecte Gaudí*. Reus: Associació d'Estudis Reusencs, 1979. 117 p.

MARTINELL, Cèsar. *Gaudí i la Sagrada Família comentada per ell mateix*. Valls: Cossetània, 1999. 125 p.

MATAMALA, Joan. *Antonio Gaudí: mi itinerario con el arquitecto*. Barcelona: Claret, 1999. 394 p.

La mort de Gaudí i el seu ressò a la revista "El Propagador de la devoción a San José" a cura de Lluís Bonet i Armengol. Barcelona: Claret, 2001. 243 p.

PTARCH, M. Teresa. *Emprentes d'Antoni Gaudí i Cornet a Reus (1852-1926)*. Reus: Patronat Municipal de Turisme i Comerç, 2001. 171 p.

PUJOLS, Francesc. *La visió artística i religiosa d'en Gaudí*. Barcelona: Quaderns Crema, 1996. 93 p. (Assaig minor ; 12)

RÀFOLS, J. F. *Gaudí: 1852-1926*. Barcelona: Claret, 1999. 289 p.

RAMIS, Raimon. *Fragments de Gaudí: Gaudí a través de les fotografies del fons Canosa*. Barcelona: UPC, 2000. 72 p.

ROJO ALBARRÁN, Eduardo. *El otro Gaudí, la otra Casa Milà*. Barcelona: l'Avenç, 1998. 160 p.

SOLÉ, Domènec. *Antoni Gaudí Cornet, fill de Reus (la seva documentació) = a native of Reus (his papers)*. Reus: l'autor, 1998. 22 p. (Quadern biogràfic ; 5)

TANAKA, Hiroya. *Metodología gráfica, dibujos y proporciones de la obra de Gaudí*. [Microforma]. Barcelona: UPC, 1992. 3 microfites (788 fotogrames). Tesi doctoral

TARRAGONA, Josep Maria. *Gaudí, biografía de l'artista*. Barcelona: Proa, 1999. 262 p.

TORII, Tokutoshi. *Gaudí: su arquitectura y su mundo histórico*. Tokio: Chuo Koron Bijutsu Shuppan, 1998. 460 p.

La verdad sobre Gaudí: conjunto de pruebas que revalidan el hecho histórico del nacimiento de Gaudí en el Mas de la Calderera de Riudoms. Barcelona: Francisco Forés Font, 1960. 96 p.

ZERBST, Rainer. *Gaudí 1852-1926, Antoni Gaudí i Cornet: una vida dedicada a la arquitectura*. Köln: Benedikt Taschen, 1997. 239 p.

Publicacions periòdiques

Moltes revistes d'arquitectura, d'art o religioses han publicat articles sobre temes gaudinians. Aquí indiquem només les revistes que hem localitzat sobre la figura de l'arquitecte.

L'arquitecte de Déu: butlletí sobre la persona i la fama de santedat d'Antoni Gaudí. Associació pro beatificació d'Antoni Gaudí. Núm. 1 (novembre 1992) - Irregular.

Gaudí: circular del Centre d'Estudis Gaudinistes. Núm. 0 (febrer 1996) - Barcelona. Mensual.

Gaudí Club. Núm. 1 (març 1989) - 1996. Barcelona: Hiroya Tanaka. Trimestral. Continuada per GC: revista Gaudí Club.

GC: revista Gaudí Club. Barcelona: Hiroya Tanaka, 1997. Trimestral. Continuació de Gaudí Club.

Gaudinisme: revista informativa dels Amics de Gaudí. Reus. Any 1 núm. 1 (gener 1997) - Reus, Amics de Gaudí. Irregular

Altres documents.

Assenyalen alguns documents en diferent format. Cada vegada hi ha més recursos en CD-Rom i en vídeo sobre l'obra de Gaudí. Només indiquem els més interessants.

Antoni Gaudí 1852-1926: mi casa es un árbol. [enregistrament vídeo] Copenhagen: Art Guide Video, 1990. 1 videocassette (VHS) 50 min.

Antoni Gaudí: la poesia de l'arquitectura: 1999. Coordinador i comissari del treball Josep M. Ribas Prous. Reus: Agrupació Fotogràfica de Reus, 1999. 1 Carpeta (11 fotografies) + Xavier Amorós. Presència de Reus en l'obra de Gaudí. 5 p.

BONET, Narcís. *Homenatge a Gaudí* [música impresa]. Barcelona: Catalana d'Edicions Musicals, 1984. 1 quadern.

Gaudí. [Recurs electrònic] Barcelona: DVLP, 1999. 1 disc òptic (CD-Rom)

Gaudí: The Alan Parsons Project, groupe voc et inst. [enregistrament sonor] Munchen: Ariola International, 1987. 1 disc compacte. 36 min.

Gaudí en Capadocia [enregistrament vídeo] Guió Juan Goytisolo; director Rafael Carratalá. Madrid: TVE, 1988. 1 videocassette (VHS) 30 min.

Mad about Gaudí: architecture of Antoni Gaudí. [Recurs electrònic] Ver.1.2. San José (Califòrnia) Pasa&Pasa, 1998. 1 disc òptic. (CD-Rom)

SUZUKI, Tateo. *Antonio Gaudí*. [enregistrament vídeo]. Barcelona: Eurovideo, [1987?] 1 videocassette (VHS) 51 min.

La pedagoga i política Marta Mata i Garriga ens rep durant dos dissabtes consecutius a cal Mata, a Saïfores (Baix Penedès), un poble de només 60 habitants que pertany al municipi de Banyeres del Penedès. El primer que fa és ensenyar-nos la biblioteca del que s'ha convertit en un centre de pelegrinatge d'infants, mestres i estudiants de Magisteri i Pedagogia d'arreu del país. L'antiga casa de pagès de la família és ara la seu de la Fundació Àngels Garriga de Mata creada per oferir un servei cultural i pedagògic a les comarques del Penedès i a Catalunya. El fons de la biblioteca forma part del catàleg col·lectiu de biblioteques universitàries de Catalunya i es pot consultar des de la web de la fundació: www.fut.es/~mmata/. I una bona mostra de la seva singularitat és que un 70% de les obres que la integren no estaven a la xarxa de les biblioteques universitàries. A més, cal Mata és també una casa de colònies. Cada curs es programen activitats per als escolars del Penedès que l'any passat es van dedicar al Petit Príncep i que en aquesta ocasió se centraran en la figura i obra de Pau Casals.

Iniciem la conversa repassant la trajectòria personal i professional de Marta Mata.

«Vaig néixer a Barcelona el 1926, de pare hereu d'aquesta casa de Saïfores però que ja treballava a la indústria de l'oli, i la mare era mestra. Tres dels quatre germans vam néixer a Barcelona i tots quatre vam viure a aquesta ciutat. Els estius veníem a Saïfores i ens consideràvem també d'aquí. Jo vaig poder fer tot el parvulari i la primària a les escoles del Patronat Escolar de l'Ajuntament de Barcelona on treballava la mare. Eren unes escoles excel·lents, va ser un cim que es va atènyer aquí a Catalunya al temps de la República. El batxillerat el vaig començar a l'Institut Escola de la Generalitat de Catalunya, ja en temps de guerra. Però almenys vaig poder veure i viure el que per a mi és la institució de més alt nivell pedagògic que ha tingut mai Catalunya. El director era el doctor Josep Estalella, un excel·lent mestre i educador que tenia una mà dreta que a Reus coneixeu prou bé, l'Angeleta Ferrer. Vaig poder tenir aquesta formació.»

Entrevista a Marta Mata Garriga

Gerard Gort

La mare, Àngels Garriga, era també una gran mestra. Les primeres dècades del segle XX va haver-hi un moviment de renovació pedagògica amb el suport popular de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana, el treball de la Federació de Mestres Nacionals de Catalunya, i el suport i orientació de les institucions públiques en la mesura que van poder: l'Ajuntament de Barcelona, la Diputació de Barcelona i la Mancomunitat de Catalunya. La mare va ser formada a la Mancomunitat i a les Escoles d'Estiu d'abans de la Guerra i, per tant, jo vaig poder conèixer aquella escola a través d'ella. Ella havia estat deixeble de Pompeu Fabra, Artur Martorell, Alexandre Galí, Rosa Sensat, Pau Vila, Carles Cardó; tots ells havien estat mestres seus als estudis normals de la Mancomunitat. Ella els recordava i en parlava molt i tot allò a mi em va quedar gravat. Ja de petita, comprenia el perquè de totes les coses que feiem a l'escola.

Acabada la guerra, vaig veure destrossar tot allò, totes les escoles on havia anat van ser canviades i els professors dispersats. I vaig continuar estudiant, era una època que et salvaves com podies amb el record que tenies d'abans, era un batxillerat macarrònic, memorístic, en castellà, i sobretot de molt poca qualitat pedagògica. Alguns professors tenien qualitat tècnica de la seva matèria, però de pedagogia molt pocs en sabien un borrall. Jo ho vaig resistir gràcies a què tenia les eines de l'escola anterior i l'ajuda de la mare a casa. Amb ella i la biblioteca de casa suplíem tot el que no hi havia a l'escola. Va ser un tall enorme veure destrossar l'escola.

Mentrestant, els primers anys quaranta, tant la mare com jo vam agafar una malaltia d'aquelles de postguerra. Jo vaig tenir una tuberculosi que em va privar de continuar a la universitat on havia començat ciències naturals i la mare va quedar paralítica i també va haver de deixar de donar classes».

Aleshores ja tenia clar que volia ser mestra?

«No, en absolut. Jo estudiava ciències naturals perquè m'agradava molt la geologia i la botànica per influència de l'Angeleta Ferrer. El 1943 va morir l'àvia i vam heretar aquesta casa de Saïfores; el nostre pare havia mort abans de la guerra. La mare i jo vam venir a viure aquí, per passar la malaltia i poder estar en un lloc on l'ambient i el menjar podien ser saludables. Els altres germans van acabar els seus estudis i la mare i jo vam estar aquí a Saïfores vint anys, que és curt de dir, però em va formar molt més que la universitat. Jo tenia cura de la mare i de la hisenda, amb els seus masovers i rabassers i això significava

Les primeres dècades del segle XX va haver-hi un moviment de renovació pedagògica amb el suport popular de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana, el treball de la Federació de Mestres Nacionals de Catalunya, i el suport i orientació de les institucions públiques